

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Johannes Ewalds samlede skrifter

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 119. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald03val-shoot-idm140321582117856/facsimile.pdf> (tilgået 09. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

artis amplitudo inter arctos definitionis limites eam redigere vetuit. Sunt enim, ut supra, poëseos partes, quæ ad principium imitationis referri, & sunt, quæ non referri possunt. Dantur carmina, & quorum objectum est naturæ imitatio, sunt quoque quæ ipsam naturam scopi instar habent. Sunt denique mixta, ubi utræque suis funguntur partibus. Si vero imitatio certum principium non est, ex quo essentia poëseos deduci, & ad quod omnes artis hujus species referri possunt; plurimis consentientibus tale principium habemus plane nullum. De principio fictionis, versificationis & enthusiasmi anteā diximus. His addi potest istud, quod Racine senior affectuum vel perceptionis loqvelam appellat; quod vero epicum carmen, nec non quamplurimum, quod cum poësi commune habet pictura, excludere videtur. Summe venerabilis Dr. Cramer, optime huic defectui obviā iri credidit, si & verarum & fictarum perceptionum mentio fieret.

§. V.

Quod vero omnium maxime poësi definiendæ obest, sunt limites, qui poësin a prosa discernerent, ita confines, ut prorsus confusi numquam fere appareant. Ut supra monui sub forma prosæ poësin saepius invenies: immo & prosam sub poëseos habitu saepissime inveniri, nemo erit, versificum nostrorum haud prorsus ignarus, qui inficias iverit. Istud efficit ut duæ hæ artes cloquentia nempe & poesis pari passu saepius ambulent & recte satis distingvi nequeant. Hi vero qui ex arbitraria elegantiâ rhythmo sc. & stilo harmonico essentiale poëseos formant; si Poëtarum nomina illi derogare dubitamus ejusmodi artis definitio nem stabilit, quod sit Sermo, qui habet pedes vel rhythmos.

§. VI.

Ne vero me multum de nihilo dixisse mihi quisquam obliuiciat, utpote qui naturam atque indolem